

eleget felkérésének, hogy kamerával rögzítsem a gazdag német gyárosok vadászatait. Gondoltuk, jól jön egy kis különkereset, nem sejtve hogy „Günterék” sajnálják fejenként az ötven márkát, még akkor is ha életük első disznájának elejtését rögzítettem az őszi színekben pompázó Mecsekben.

Géza megszállott vadász volt. Nem számított eső, hófúvás, húsfokos dermesztő hideg, ő ment, mint ahogy egy igazi vadászhoz illik. Főképp, ha vadásztársasági elnök is egyben.

A számtalan együtt töltött szilveszter egyike előtt afféle évzáró vadászaton volt. Amíg mi a mészkemencei vadászházban hangolódunk a másnapi pezsgőzésre, Géza Karikás Péterrel, a Ceaușescu idők bukaresti kulturális attaséjával ment el a vaddisznóhajtásra. Petrus (akinek diplomata rendszámú kocsiával rengeteg könyvet, vaját, egyéb hiánycikket hordtunk Erdélybe) sem volt nagy vadász, de izgalommal nézte végig a zsákmányszerzés csínját-bínját.

Ám szilveszterkor nemcsak inni szoktak, hanem jóféle káposztával, kocsonyával alapozni is.

A Páldy család mindig is gavallér vendéglátó volt. Géza valószínűleg átérzte a helyzetet, és a vadászházban maradt asszonynépre, valamint a gyermekek siserahadára gondolt, amikor „reszelni kezdte az ördög”. Petrus mesélte később, hogy a magaslesen ücsörögve kémltek a szemközi, vastag hóbundába öltözött erdős dombot, amikor egy süldőforma magányos disznó csúszkált komótosan lefelé. A lövés helyben marasztalta. A szomszéd puskás – hallva a becsapódás hangját – integetett, hogy gratulál a lövéshez. Géza jelezte, hogy elhibázta. Ekkor kapcsolt Petrus, majd megegyeztek, hogy ennél frissebb húsból csak disznóvágáskor lehet enni igazi rántott szeletet. A vadászházban várakozók létszáma csak nyomatékossította a közel sem etikus elgondolást. (Különösen nem egy vadászati felügyelőtől.)

Vége a vadászatnak. A terítéket annak rendje-módja szerint számba vették. Csak egy hiányzott, amelyik ott fektült dermedten a domboldalban. Elinult hazafelé a hajtók és puskások hada, ki-ki saját kocsijával vagy utasként a kollégáival. Gézáék utolsónak maradtak. Vártak egy kicsit, majd komótosan bepakolták a fegyvert, hátizsákot a Wartburg combi csomagterébe, és elindultak a tetem felé. A harminc centis hó ellenére villámgyorsan helyezték a süldőt a hátizsák mellé. De biztos, ami biz-

tos, a vadászkatából alól meredező vadisznólábakra ráhúztak egy pár gumicsizmát. Egyet az elsőkre, egy csizmát a hátsókra. Igazolta bölcs előrelátásukat, mert az első kanyar után észrevették, hogy az egyik vadásztárs egyedül bandukol Pécsvárad irányába.

Amikor stoppoló kézjelzését látták, már-már megesett rajta a szívük, de a bokrokból az útra visszaváltó kutya látványa Gézát is eltérítette szándékától, hogy a fékre lépjen. „Még mit nem, hátra a csomagterébe?” – inkább gázt adott, jelezve hogy az elakadás veszélyét emígyen kívánja elkerülni.

A rapsickodás első, nehezebb fele ezennel megvolt. De ott volt a második felvonás, a nyúzás, feldolgozás, és a mindezzel járó melléktermékek eltüntetése. Különösen, amikor mindezt a helyben lakó gondnok előtt is titkolni kellett, és aki vendéglátói mivoltában minden szavunkat, mozdulatunkat lestte. Éjfél után végeztünk mindezzel a kazánház jótékony melegében. A bőrt,

belsőseget azonnal tűzre vethettük. Másnap hegyekben állt a bepanírozott, sütésre váró vadisznószeletek tömege.

A szilveszterre készült kocsonyát már nem tudtuk megenni. A tányérok-ból jobb híján nejlonzacskókba kellett eltüntetni a rabsiczsákmány utolsó bizonyítékát. (Egy kocsonya véletlenül kicsúszott a zacskóból, és majd' fél métert visszapattant a konyha kövéről, jelezve, hogy igazi kocsonyát csak vadisznóból érdemes főzni.)

Ám az igaz, hogy vadászembert nem lehet átverni. Búcsúzkodáskor a vendéglátónk egyértelmű célzással hozta Géza tudomására, hogy az éjszaka a kéményből kiáramló szagok alapján mindent tud.

Mosolyogva néztek egymásra, majd Géza megszólalt. „De azt nem tudod, hogy hány éves volt...”, és micsoda homloklovás.”

Ennyiben maradtak.

Pápai Gábor

A természet kebelén

Ismét kezembe akadt egy jó tollú szerzőnek a műve – aki valójában nem írónak, született –, hiszen *prof. dr. Gánti Tibor* a biológiai tudományok doktora és még számtalan kitüntetés tulajdonosa. A nemrég elhunyt szerző azok közé tarto-

zik, aki megszállott természetvédő, s mint ilyen nemcsak a kerek egészet, a nagy igazságokat veszi észre, hanem tudja és ezt sajátos logikával tudatosítja is, hogy minden az apró részletekből tevődik össze, így mindennek jelentősége van. A látszólag kis dolgok sérülése nagyobb bajt is okozhat. Vagyis a híres mondás a patkószöveget elvesztő lóról, melyből a haza bukása következik. Mondhatjuk, vadászíró, és szerencsések azok, akik a Börzsöny déli lankái és Visegrád környékén laknak, mert ott van ő „hon”, így megfigyeléseinek jó része is az e térségben lakó olvasókat gazdagítja. Nem vagyok vadász, így valószínűleg „szegénységi bizonyítványt” állítok ki magamról, ha bevallom: nem tudtam a szalonka életmódjáról azt a gyönyörűséget, hogy a tojó akkor, ha a kikelő fiókák az első 8-10 napban kénytelenek szilárd talajban táplálékot keresni, „két lába közé fogja őket, faroktollait lehajítja a hasa alá, így támasztva meg a fiókát, és a talaj fölött 1-2 méter magasságban repülve átszállítja őket nedvesebb területre, ahol a fiókák maguk is tudnak táplálkozni”. Hát nem csodálatos!

Jó olvasást kíván:

Pápai Gábor

Megbízható csapattag!

Az őszi hónapokban több munka vár a motorfűrészekre. A STIHL rendkívüli erejű gépei maximális teljesítményt nyújtanak, minimális súly mellett. Így nem kell félnie a kihívásoktól. A hatalmas fák, nehéz terep és szélsőséges időjárás mellett szükség van az igazán megbízható csapattagokra.

